

# Verhaalde Muizenissen



# Verhaalde Muizenissen

Arnd Van Meirvenne

Schrijver: Arnd Van Meirvenne  
Coverontwerp: Bookmundo  
ISBN: 9789403827483  
© Arnd Van Meirvenne

# 1 Apocalyptica

Als het glas niet meer reflecteert  
Wat de realiteit weerspiegelt  
Wees dan op je hoede  
Het kondigt de komst van de allesomvattende woede

Als de stenen leven  
En het leven versteend  
Alles loopt verkeerd, niets komt ten goede  
Door de macht van de alles verterende woede

Als donker en licht  
Zich wentelt tot het grijze einde  
Wanneer 's werelds misdaad niet meer is te vergoeden  
Verwacht dan de apocalyptische woede

“Hé!” Slaapdrongen knipperde hij met zijn ogen, maar hij zag niets.  
“Hé, morgen is het aan jou!” Maar het was niet langer aan hem  
bested. Hij murmelde nog: “Stomme droom...” en sliep verder.

Opstaan, weeral, de sleur van elke dag. Weerom met slaperige ogen  
voor de spiegel, zoekend naar iets menselijk en het niet vinden.  
Weerom toch iets doen aan persoonlijke hygiëne, terwijl het  
eigenlijk water naar de zee dragen was. Weerom niet tevreden zijn  
met het resultaat, maar het erbij laten, om vlug nog even een bakje  
koffie achterover te slaan, voor naar het werk te vertrekken. Een  
typisch meneertje niemendal dat een saai leventje leidde zonder  
enige ontsparing of misstap, maar ook niet betichtbaar van goede  
daden.

Ergens voelde hij dat het vandaag niet helemaal goed zat. De auto  
wou maar niet starten en de fiets had een gebroken ketting. Er zat  
echt niets anders op om toch maar, tegen elke afkeer in, het  
openbaar vervoer te gebruiken. Geen geluid was er te horen op  
straat, alles leek verlaten. Wat was er hier aan de hand? Droomde  
hij dit, was hij nog altijd aan het slapen.? De toeterende bus bracht  
hem even terug bij de werkelijkheid. Hij stapte in, maar wat was  
dat? “Er zit niemand in die verrekte bus ook niet achter het stuur,

wat voor snert-dag is dit? Hoe moet ik nu in hemelsnaam naar mijn werk geraken.” Plots merkte hij dat hij op onverklaarbare manier getrokken werd naar de bestuurderszetel. Hij nam plaats en begon te rijden. “Waarom niet, ’t kan niet zoveel verschillen van autorijden. Ik laat gewoon de bus achter op de halte vlak bij het werk.” Groot was echter zijn eigen verbazing dat hij, tegen al zijn voornemens in om ineens door te rijden, stopte bij de eerste halte waar mensen stonden te wachten. Iedere halte wou hij doorrijden, maar iedere keer opnieuw hield hij halt en liet de wachtende mensen opstappen.

Hij werd hoe langer hoe zenuwachtiger en keek telkens in zijn spiegel naar het opgestapte publiek. Ze zagen er, in zijn ogen allemaal, zo... verkeerd uit. Allemaal mensen van laag allooi of toch minstens van twijfelachtige origine. Hij had altijd zichzelf een mensenkenner beschouwd en kon steeds aan iemands gezicht zien wat voor persoon er tegenover hem stond. Al snel had hij al de passagiers in hokjes gedeeld, zoals hij dat al heel zijn leven had gedaan met zijn medemensen. De criteria waren echter deze keer wel wat extremer dan dat hij gewend was. “Moordenaars, pedofielen, hoeren en... wat is dit? Heel dat groepje hoort thuis in...Oh, nee.” Zijn hart sloeg haast een slag over, toen hij het besepte, “dit is een reisje naar de hel!” Op het moment dat deze gedachte speelde in zijn hoofd, voelde hij dat aan zijn reis een einde gekomen was. Hij remde uit volle kracht en merkte dan pas dat hij een landweg tussen de weiden was ingereden. Zonder ook maar een ogenblik te aarzelen sprong hij uit de bus. En zijn ergste vermoeden bleek de waarheid: hij had nog maar juist de bus verlaten of de grond opende zich en in een vurig hete vlammenzee werd de bus verzvolgen.

Hij stond er al een tijdje met ongelovig grote ogen naar te kijken, toen er iemand naast hem kwam staan. Onmiddellijk keerde hij zich naar de nieuwkomer: “Heb je dat gezien?” De persoon naast hem knikte. Vermoeide ogen uit een bebaard gegroefd gezicht keken hem aan. “Blij dat je daaraan ontsnapt bent, zeker?” “Goh, je weet niet half...” Maar de oude man onderbrak hem: “Waarom, denk je, moest jij met de bus rijden?” Daar had hij nu net nog bij stil gestaan: “Wel, ik als mensenkenner...” Direct pikte de oude man daaropin: “Jij als mensenkenner, denk je dat iedereen schuldig genoeg was om naar de hel te vliegen?” Verward keek hij de man aan: “Euh, wel ik denk...” Maar voor hij verder kon gaan, vroeg de man: “Denk je dat de bus was verzvolgen, als je er niet zo snel was uitgestapt?” “Nee, ik heb in mijn leven nooit iets verkeerd gedaan.”

De oude man begon stevig op zijn zenuwen te werken, als hij nu nog iets zou vragen dan, ... Maar een lange stilte volgde, met enkel het geruis van een kille wind, dat plots was opgestoken. Hij vroeg zich af of de oude man nog iets te zeggen had of dat hij zou vertrekken zonder nog een woord te zeggen. De stilte begon een beetje lastig te worden en werd zelfs een beetje zwaar om te dragen. Eindelijk doorbrak de oude man de stilte en vroeg zachtjes: “Was dit misschien je kans om eens voor eenmaal in je leven iets goeds te doen?” Duisternis...

Hij murmelde: “Stomme droom...” en sloep verder.

Opstaan, weeral, de sleur van elke dag. Weerom met slaperige ogen voor de spiegel, zoekend naar iets menselijk en het niet vinden. Weerom toch iets doen aan persoonlijke hygiëne, terwijl het eigenlijk water naar de zee dragen was. Weerom niet tevreden zijn met het resultaat, maar het erbij laten, om vlug nog even een bakje koffie achterover te slaan, voor naar het werk te vertrekken.

Ergens voelde hij dat het vandaag niet helemaal goed zat. De auto wou maar niet starten en de fiets had een gebroken ketting. Er zat echt niets anders op om toch maar, tegen elke afkeer in, het openbaar vervoer te gebruiken. Geen geluid was er te horen op straat, alles leek verlaten. Wat was er hier aan de hand? Droomde hij dit, was hij nog altijd aan het slapen.? De toeterende bus bracht hem even terug bij de werkelijkheid. Hij stapte in en ging op een nog open plaats zitten. Half doezelend keek hij uit het raam, plots besepte hij dat de bus een wel heel erg bekend weiland in reed. De bus stopte, de buschauffeur stond recht en keek zijn passagiers aan met opgejaagde ogen. Hij haalde eens diep adem en zei: “Mensen, dit ritje is blijkbaar eentje naar de hel. Ik denk dat deze bus gewoon zal blijven staan zolang ik niet ben uitgestapt.” Hij keek om zich heen, als om zijn uitspraak bevestigd te zien. Zijn blik werd al wat rustiger. “Juist, al wie kan, sta op en ga van de bus”...

Hoe erg hij ook wilde en hoe veel moeite hij ook deed, hij kon gewoon niet opstaan.

## 2 Apocalyptica (aangepast middeleeuwen, vertelsel heemkring Hemiksem)

Het was even voor middernacht. “M’n beste,” fluisterde een stem in het donker, “m’n beste...morgen is het uw beurt.” Servaes knipperde slaapdrongen met zijn ogen, hij zag echter niets. Even flitste nog door zijn hoofd: “Zou het nu al de metten zijn?” Maar hij draaide zich om op zijn brits en murmelde nog: “Stomme droom...” en sliep verder...

Het doorbreken van zijn slaappatroon had hem blijkbaar toch geen goed gedaan: om de vijf botten moesten ze hem wakker maken zowel bij de Metten als bij de Laudén en toen hij bij Priem opstond was hij echt een wrak. Het monnikenleven lag hem trouwens sowieso al niet en zijn roeping was eerder de kreet van zijn hongerige maag geweest dan één of andere aansporing van hogere instanties. Hij was, zoals men noemde, een pragmatische monnik, ingetreden om niet om te komen van de honger. Hij hield zich wel aan zijn gelofte, maar dat had eerder te maken met godsvrees dan met eigen principes...trouwens veel schoon vrouwvolk liep er toch niet rond in deze abdij en dat maakte alvast die verleiding niet zo moeilijk te weerstaan. ‘Monnik worden’ betekende een redelijk leven op dezen aardkloot en een zeker ticket naar de hemel als het hier was afgelopen zonder dat hij zich had moeten uitsloven om één of andere goede daad te doen.

Slaap... hij wilde slapen, hij voelde zich zo moe dat alles wat hem dreigde te halen uit de toestand van halfslaap hem mateloos irriteerde, zelfs het geslef van zijn sandalen door de gangen ergerden hem. “Ik moet naar buiten,” dacht hij, “een beetje aan het water gaan zitten zal mijn doffe kop wel terug wat helderder maken.” Hij trok een mantel over zijn pij en glipte naar buiten. De taken, die op hem lagen te wachten, konden hem momenteel gestolen worden.

De frisse wind in zijn gelaat deed hem echt goed en het beloofde een droge dag te worden. Het sombere gemoed dat hem binnen had

bezield, leek buiten vervlogen. Hij had haast zin om een deuntje te fluiten. Maar iets weerhield hem ervan...het was onnatuurlijk stil buiten: geen insect, geen vogel was te horen: buiten hemzelf leek de wereld verlaten. Wat was er aan de hand? Droomde hij dit? Was hij nog altijd aan het slapen?

Ineens had hij geen zin meer om aan het water te gaan zitten, het leek hem beter terug naar binnen te gaan en zich te kwijten aan zijn taken. Hoe hij echter ook probeerde om op zijn schreden terug te keren, het lukte niet. Zijn benen brachten hem naar de oevers van de Vliet. Daar, een beetje aan het oog onttrokken in het riet, dobberde een lang platschip.

Het was een sober schip, maar mooi in zijn egale zwarteheid, duidelijk bedoelt om mensen te vervoeren.

Tot zijn eigen verbijstering merkte hij dat hij in de boot stapte en aan het roer ging staan. Zweet parelde op zijn gezicht, maar verzet was zinloos. En het schip vertrok, geruisloos, zonder het wateroppervlak te verstoren...

stroomopwaarts.

Dit was al beangstigend vreemd en het werd nog vreemder toen hij merkte dat hij niet de enige was die tot deze vaart gedwongen werd. Aan den Amer, aan de Watermeule, alsook aan het Schelderbosch: achter elke bocht in de Vliet stond een groepje mensen te wachten aan de oever en telkens stuurde hij ongewild het schip ernaar toe en pikte hen op.

Met grote ogen keek hij naar zijn passagiers... ze zagen er, in zijn ogen, allemaal zo... verkeerd uit. Naar zijn mening laadde hij enkel mensen op van laag allooi of toch tenminste van twijfelachtige origine: moordenaars, hoeren, bedelaars, dieven, ...

“Wat is dit,” dacht hij, “dit lijkt wel een enkel reisje naar de...oh, nee...” zijn hart sloeg haast een slag over, toen het besef binnen sijpelde, “naar de hel!”

Plots hield de boot stil, juist voorbij het Sint Nikolaes kerkje, vlak voor het punt waar de Vliet onder een verharde weg dook. Daar voelde hij hoe hij terug de controle kreeg over zijn eigen doen en laten. Zonder ook maar een ogenblik te aarzelen sprong hij naar de oever. En zijn ergste vermoeden bleek de waarheid: hij had nog maar juist het schip verlaten of er ontstond een grote draaikolk en het schip werd met man en muis verzwolgen. Daarna werd de Vliet terug stil alsof er niets gebeurd was.

Geen moment langer bleef hij staan bij deze onheilsplek, hij vluchtte het kerkje in en begon bevend op zijn knieën te bidden: “Oh Heer, waarom ik? Ik heb in mijn hele leven nooit echt iets fout gedaan.” “Maar heb je ooit echt iets goeds gedaan?” Hij schrok op, hij had de oude grijze bebaarde man niet eerder opgemerkt. Voor hij op de man zijn opmerking kon reageren vervolgde die: “Denk je dat de boot met jou erop zou vergaan zijn?” Vertwijfeld keek hij naar de grond. “Nee, ik...” Maar de oude man onderbrak hem: “Had je misschien anderen de kans moeten geven om uit te stappen?” Nu maakte die man het toch al echt te bont. “Zeg, luister eens...” en hij richtte zijn blik op de oude man, maar die was verdwenen.

Hij draaide zich om op zijn brits en murmelde nog: “Stomme droom...” en sliep verder...

Bij het ontwaken was hij allesbehalve uitgerust, net alsof hij een hele nacht op pad was geweest.

Slaap... hij wilde slapen, hij voelde zich zo moe dat alles wat hem dreigde te halen uit de toestand van halfslaap hem mateloos irriteerde, zelfs het geslef van zijn sandalen door de gangen ergerden hem. “Ik moet naar buiten,” dacht hij, “een beetje aan het water gaan zitten zal mijn doffe kop wel terug wat helderder maken.” Hij trok een mantel over zijn pij en glipte naar buiten. De taken, die op hem lagen te wachten, konden hem momenteel gestolen worden.

Aan de Vliet gekomen stapte hij, alsof het de normaalste zaak was, in een zwarte gladde boot. Half doezelend merkte hij amper dat andere mensen bij hem in de boot stapte, naarmate ze de rivier verder opvoeren.

Plotseling stopte de boot en de man aan het roer keek zijn passagiers aan met opgejaagde ogen.

Hij haalde eens diep adem en zei:” Mensen, deze vaart is er een blijkbaar eentje naar de hel, maar ik denk dat er niets zal gebeuren zolang ik aan boort ben.” Hij keek om zich heen, als om zijn uitspraak bevestigd te zien. Zijn blik werd al wat rustiger. “Juist, al wie kan, sta op en spring naar de oever.” Enkelen sprongen haastig van de boot, maar Servaes... hoe erg hij ook wilde en hoeveel moeite hij ook deed, hij kon zich niet bewegen, zelfs niet toen het water zich boven zijn hoofd sloot...

### 3 Bij de dokter

‘Tijden veranderen’, zegt men steeds en hoewel dit dikwijls een uiting is van pure nostalgie, slaat men soms toch de nagel op de kop. Neem nu een huisdokter. Tegenwoordig heeft iedereen zijn of haar ongezouten mening over de vele dokters in een dorp en kiest iedereen uiteindelijk diegene die hem of haar het beste ligt. Vroeger besloeg een dokter een veel groter geografisch gebied en was men al blij dat men in het dorp een dokter had. Waardoor het aanzien van de dokter natuurlijk veel groter was. De wil van de dokter was wet en de mening van de dokter was een onomstotelijke waarheid. Ons verhaal speelt zich af net op de grens tussen die twee periodes: de jaren zeventig, tachtig van de twintigste eeuw.

Ze zat al even in de wachtzaal te wachten op meneer de dokter. Ze had een paar mensen met meer dringende problemen laten voorgaan. Maar nu zou ze toch haar plekje opeisen, immers ze moest toch zien dat haar aardappeltjes op tijd gekookt waren tegen dat iedereen naar huis kwam. Juist op het moment dat ze een duidelijke stem hoorde roepen: “Volgende!”, kwam net haar vriendin binnen met hun oudste dochter. Richting dokterskabinet wisselde ze vlug nog een paar woorden.

“Dag mevrouw Vanderstock, is de dochter ziekjes?”

“Dag mevrouw Goedgelovig. Nee, hoor niet echt. Gewoon een routine onderzoekje, want straks heeft ze een verjaardagsfeestje.”

Mevrouw Goedgelovig begreep er niets van, ze had echter geen tijd om er verder op in te gaan, immers de dokter zat op haar te wachten.

Zenuwachtig ging ze zitten op een stoel voor zijn bureau, waar hij nog even iets aan het noteren was. Even keek hij over zijn rond brilletje zijn nieuwe patiënt aan.

“Steek maar van wal, mevrouw. Waarmee kan ik je helpen?”

“Goh, excuseer meneer dokter, ’t is eigenlijk niet voor mij maar voor mijn zoontje.”

“Ah en waar is de deugniet? Nog even naar het toilet?”

“Nee, meneer dokter, ik heb hem even bij de bomma gelaten.”

“Ja.” En hij schraapte even diep zijn keel. “Dus ik kan daaruit concluderen dat hij niet echt ziek is.”

“Nee, excuseer meneer dokter, ik kom eigenlijk om advies.”

“Ah, advies... oké, over wat gaat het.” Ondertussen had hij zijn schrijfwerk helemaal opgegeven, was hij wat onderuit gaan zitten in zijn bureaustoel en keek hij haar doordringend aan over zijn brilletje.

“Wel meneer dokter, ik zit met een probleem... mijn zoontje, sinds kort, gaat door een heel moeilijke periode. Hij huilt de hele tijd en als ik dan vraag of hij ergens pijn heeft dan zegt hij altijd ‘neen’. Hij weent omdat we te weinig feesten, zegt hij dan. Elke dag is er wel een reden tot feesten, zegt hij, internationale dag van de hond, internationale dag van de vrede, de Heilige Ambrosius, maar wij vieren niets en dat vindt hij niet juist.”

“Ahem.” zei de dokter en zijn wenkbrauwen gingen kort omhoog, terwijl hij zijn lippen tuitte. “Juist. Is hij toevallig juist vier geworden?”

“Ja, meneer dokter.” klonk de mevrouw verwonderd en tegelijkertijd hoopvol.

“Wel mevrouw, dan is dit een compleet normaal fenomeen. Wanneer kinderen ‘vier’ worden dan willen ze het leven ‘vieren’. Waar denk je dat anders de naam ‘vier’ voor het cijfer vandaan is gekomen?”

Verbluft keek ze hem aan.

“Het gaat dan ook voorbij als hij vijf wordt.”

“Oef, dat is nog maar een paar maanden, meneer dokter.” zei ze opgelucht.

“Tsja, maar dan zitten we met een nieuw probleem. Als hij ‘vijver’ is dan zal hij zoveel mogelijk in het water willen zitten. Dit is immers het moment dat kinderen moeten afscheid nemen van hun kieuwen.”

“Kieuwen? Meneer dokter.”

“Inderdaad, die fijne flapjes achter hun oren. Bij het grondig wassen moet u die zeker hebben opgemerkt.”

Een beetje beschaamd keek ze naar haar voeten.

“Natuurlijk, meneer dokter.” mompelde ze.

Ongenadig ging de dokter echter verder: “Daarna komt zes. U heeft gelukkig een zoontje. Het enige waar u dan last van zal hebben is dat hij heel plat gaat vragen om een ‘zester’, een zusje. Moest u een dochter gehad hebben, is dit het moment dat ze allemaal heel godsvruchtig een non willen worden. Begrijpt u?”

“Ja, meneer dokter.” fluisterde ze.

“Als hij ‘zeven’ gaat worden, moet je zeker eens terugkomen. Dan kan ik je dit aanbevelen.” En hij haalde uit zijn bureau een enorm slabbetje, “Dat is nu nog wat vroeg, maar dan zal je zien dat dit noodzakelijk wordt voor al zijn ‘gezever’.”

Bang keek de mevrouw op of misschien met een kleine hoop dat het hier om een grap ging, maar ze kon geen greintje humor zien in dit strenge doktersgezicht.

“Als hij ‘acht’ is, zal je als mama merken dat hij ten opzichte van andere kinderen ‘achter’ loopt en zal je een heel jaar bezig zijn met hem op verschillende vlakken bij te werken.

‘Negen’ zullen eerst de andere kindjes hem plots met verwondering aankijken, vervolgens hem dwingen tot knechtje spelen. Om dan vervolgens hem voor de rest van het jaar te discrimineren en uit te lachen.”

“Oei, oei!” riep de mevrouw verschrikt, “en als hij tien wordt?”

“Dan, mevrouw, is hij gewoon een ‘tiener’ en dat wil zeggen dat hij de eerste tien jaar van zijn leven gehaald heeft. U moet natuurlijk niet overal iets achter zoeken.” Stil en een beetje in paniek, keek ze terug naar haar schoenen en wachtte ze op het vervolg.

Ineens hoorde ze de dokter grinniken. “Maar mevrouw, u maakt zich gewoon veel te druk. Er mankeert met uw zoontje niets.”

“Oh.” En ze lachte een beetje zenuwachtig. Ergens vond ze het ongehoord dat de dokter haar het slachtoffer had gemaakt van zijn wel erg bizarre vorm van humor. Anderzijds leek het of zijn gegniffel voor een stuk de last die ze op haar schouders gevoeld had, liet verdwijnen. En uiteindelijk kon ze zelfs met haar eigen overdreven ongerustheid meelachen.

Vrij snel echter plooidde de dokter zijn gezicht terug in zijn strenge ‘doktersplooi’. “Kan ik u met nog iets van dienst zijn, mevrouw?”

“Euh, nee, meneer dokter.”

“Goed dan, mevrouw. De volgende!”

Een beetje ongemakkelijk door zijn plotse ommekeer stond ze recht en ging ze naar de deur, waar juist haar vriendin binnenstapte. Achter haar vriendin liep de dochter van haar vriendin en met verwondering keek ze ernaar. Het meisje had puntoren, schuinoplopende wenkbrauwen en gerafelde groene klederen.

“Heb je ze hier al omgekleed voor naar het verjaardagsfeestje te gaan?”

“Nee hoor, ze is gewoon net ‘elf’ geworden.”

## 4 De Toren 2123 A.D. Hemiksem

### 4.1 *Waar toevallig weglaten van informatie toe leiden kan...*

“Maar er is helemaal niets veranderd!” stelde Kenvu onthutst vast.

De gids, die deze zondagmiddag een eerste groepje begeleidde op deze site, glimlachte: “Goh, dat zou eigenlijk vreemd zijn, niet? Tien jaar heeft men hieraan gewerkt, om niets te veranderen? Ik geef toe dat men er goed in geslaagd is om onze prachtige abdij in ere te houden, maar onder de grond is het een heel ander verhaal...”

We noteren het jaar 2123, eindelijk na heel wat politiek over en weer getrek en het vinden van de nodige budgetten, kreeg ook de wijk ‘Hemiksem’ in de monsterstad Andoverpia zijn eigen ondergrondse aansluiting op het ultramoderne mobiliteitsnetwerk. Tien jaar hadden de werken in beslag genomen, vooral omdat er niets met het gekoesterde St. Bernarduspark en bijhorende abdij mocht gebeuren. In een niet zo ver verleden hadden groene districtsschepenen het immers voor elkaar gekregen dat dit park deel ging uitmaken van de, spijtig genoeg beperkte, groene longen van de stad.

Een oase van rust, in een stad dat haast uitgegroeid was tot zijn vroegere provinciegrenzen, mocht natuurlijk niet verdwijnen ter wille van het lenigen van andere noden.

Kenvu herinnerde het zich nog, hoewel hij toen slechts zes jaar telde, hoe gigantische boormachines de aarde indoken vanuit de overkant van de Schelde om onder het St. Bernarduspark de nodige ruimte te scheppen. Buiten nu en dan wat vreemde trillingen bij het bezoeken van het administratieve centrum, merkten de inwoners toen eigenlijk amper iets van de gigantische bouwwerken, die onder hun voeten plaatsvonden. Slechts door de ‘vijf-minuten-live’ verslaggeving op alle sociale netwerken, beseften de omwonenden wat voor huzarenstukje het eigenlijk was om ‘Hemiksem’ aan te

sluiten, zonder dat het drukke ondergrondse verkeer onder de Schelde mocht verstoord worden.

Waarschijnlijk had gewoon een diepe liftschacht en een ondergronds metrostelsel helemaal niet zoveel tijd in beslag genomen, maar hier in Hemiksem had men een opportuniteit gezien om de verloren tussenliggende ruimte op te vullen met ultramoderne kantoren. Waar enkel een liftschacht zich had moeten boren diep onder de grond, werd het dus een ondergrondse toren met kantoorruimtes. Op die manier konden zowel de politiediensten als de administratie letterlijk in de grond zakken, waardoor de vroegere abdij volledig als rusthuis en belevingsruimte kon ingericht worden, iets waar de, haast fossiele, heemkring 'Heymissen' al jaren voor ijverde.

Een prachtige, ruime lift in retrostijl met rood velours, spiegels en goudomlijsting bracht hen op elke gewilde verdieping: -1: De district-administratie; -2: politiediensten, maar ook de brandweer en andere hulpdiensten; -3: een reusachtige parking voor privé-voertuigen; -4: De premetro.

"Hoe? Hier al? Daar staat toch ook nog -5?" fluisterde Kenvu, net luid genoeg, maar de gids besloot hem te negeren. "Wat mogen we niet weten? Wat mogen we niet zien?" dacht Kenvu, "Waarom is de ruimte hieronder voor ons, gewone mensen, verboden terrein? De knop om naar die geheimzinnige verdieping te gaan, werkt waarschijnlijk enkel met een vingerscan en wie weet ook met een netvliesscan." Met andere woorden het intrigeerde hem uitermate...

## **4.2 *Hoe verandering optreedt na jaren verglijden van tijd.***

...en enkele jaren later werd het zelfs een obsessie. Elke keer als hij samen met honderden andere reizigers naar beneden ging met die prachtige lift, kon hij het niet na laten iedereen te bespieden. Wie weet stapte er iemand niet mee uit op de vierde verdieping, wat in zijn hoofd betekende dat die persoon pas de vijfde verdieping de lift zou verlaten. Het kon haast niet anders dat hij na een tijdje zelfs een verdachte had: een gezicht dat telkens terug opdook in de lift, maar dat hij buiten de lift nog nooit had kunnen opmerken.

Een wat oudere man met een droefgeestig gezicht probeerde, volgens Kenvu, zich steeds zo sober te kleden en zich zo onopvallend te gedragen, dat hij, alweer volgens Kenvu, duidelijk iets in zijn schild voerde. Spijtig genoeg had Kenvu nog nooit de moed gevonden om gewoon te blijven staan als al de anderen naar buiten denderden. Trouwens blijven staan samen met de oudere man, zou alleen maar leiden tot uiterst vervelende situaties, daar hij moeilijk kon beweren tegen een ‘min-vijf-persoon’ dat hij daar ook toevallig moest zijn. Met andere woorden nooit zag hij een mogelijkheid om zijn vermoeden te bevestigen. En naarmate de jaren voorbijgingen kreeg het ‘volwassen – worden’ hem in de greep en sijpelde het inzicht binnen dat waarschijnlijk alles geënceneerd was geweest door zijn rijke kinderlijke imaginatie.

Op een dag zat hij mijmerend door het raam te staren in zijn Hydro-tram. Niet dat er ook maar iets te zien was, want vroeg in de ochtend liet men de mensen liever gerust dan ze te overspoelen met actua-beelden vanuit de ‘slimme’ ramen.

Nochtans zweefde men niet in het donker, de glazen buizen waarin men zoefde, waren doorzichtig en verlicht. Maar de snelheid van dit voertuig maakte dat alles waar men voorbijraasde, en meestal waren dat gewoon andere voertuigen, slechts een kleurige veeg werd in een mislukte regenboog, troebel gemaakt dan nog door de steeds aanwezige stoom. Vanuit de lessen magneto-mechanica wist Kenvu nog dat die stoom ‘inherent’ was aan het systeem: het zorgde voor een goedkope en constante koeling. En die stoom werd dan

ook nog eens gebruikt om iedereen bovengronds van warmte te voorzien.

Even voelde hij zich weer intelligent, iets dat snel zou uitdoven als hij binnen enkele minuten in Bern heel de tijd de kuipen van de Europese 'Grootkeuken' moest controleren.

'Voeding-rijke pap, het eten voor de arme mens', hij gruwelde ervan. Het was bijna smaakloos, geurloos en het glipte binnen zonder dat je het gevoel had gehad dat het je keel gepasseerd was. Eigenlijk, dacht Kenvu, konden ze er van alles in draaien of nog slechter maken, want de gemiddelde mens had toch gewoon geen alternatief...

Even voor aankomst werden zijn gedachten onderbroken omdat de ramen aanflitste met wat nieuwsfragmenten om iedereen wat gespreksstof te geven tijdens de middag-schafttijd.

Zoals iedere dag doemde eerst het beeld op van de reusachtige stuwdammen, die heel Europa beschermde tegen het oceanische water, als de grote menselijke overwinning op de verwoestende natuur. Toegegeven, deze technische monstrositeit verschaftte voldoende energie om Europa draaiende te houden, maar de meeste mensen voelden dit toch eerder aan als de laatste doodsteek voor een stervende planeet.

Hoewel het waarschijnlijk de redding betekende voor een groot deel van dit continent, had het een enorm claustrofobisch effect. Niemand kon nog simpelweg via de rivieren naar de zee varen, laat staan vervolgens die zee oversteken. Och, maar wie wou dat? Aan de overkant was toch niets meer te zien, enkel een totaal verwoest en vervuild land, geheel verlaten.

'Net iets te lang de kop in het zand gestoken, VS...' kopte toen elke Europese krant, in hun respectievelijke taal natuurlijk, toen weer een superstorm het continent had kaal geveegd en elke hoop of politieke belofte op wederopbouw de kop had ingedrukt. Ondertussen waren trouwens de meeste Amerikanen na 'dat plezierreisje van een paar honderd jaar' terug naar 'huis' gekomen in Europa. De daarmee gepaard gaande migratieproblematiek werd

geek genoeg op elk forum gewoon weggelachen en vragen erover in verband met de druk op economie en welzijn kregen enkel een gelaten schouderophalen als reactie: het was toch al te laat.

Maar aan al die dingen dacht Kenvu op dat moment totaal niet, net zoals trouwens 99 procent van de andere forenzen. Er knaagde iets aan hem, er was iets, hij wist echter niet exact wat. Gefrustreerd wachtte hij op het moment van 'het te binnen schieten', zonder succes. Of toch... ineens werden zijn ogen groot en nam hij scherp adem.

“Hij was er niet!” zei hij luid, “Hij was er niet.” Opgewonden stompte hij tegen een onbekende medereiziger naast hem. “Hij was er niet!”

Toen deze mevrouw hem met vragende ogen aankeek, probeerde hij het uit te leggen: “Deze morgen!” Alsof dat alles verklaarde. “Deze morgen in de lift!”

Het kortstondig lichtje in haar ogen doofde alweer en haar starende blik begon zich gewoon terug op het raam te focussen. Men keek er immers al lang niet meer van op als er weer eens iemand vreemd begon te doen. Elke dag draaide er wel ergens iemand dol en zolang dat iemand in die fase niemand anders echt benadeelde, werd dit toegedekt met de ‘mantel der negeren’.

Het scheelde niet veel of Kenvu was de eerstvolgende halte uitgestapt om terug naar huis te zweven. Gelukkig dacht hij nog net aan zijn begeleidingsbeambte, wiens werk het was om hem uit de werkloosheid te houden. Want een negatief evaluatieverslag van zo iemand zou zijn leven voor de rest kunnen verzuren. Hij kon natuurlijk verlof aanvragen...voor ten vroegste binnen een week... Zuur nam hij de volgende rit naar zijn werk, hij zou moeten wachten.

### **4.3 *Hoe sommige dingen een leven kunnen veranderen***

Iedere verdere dag van de week hoopte hij in spanning dat ‘de meneer’ niet zou terugkomen. Niet dat Kenvu een medemens iets slechts zou toewensen, maar voor een heel andere reden.

Natuurlijk kon de wat oudere persoon ziek zijn geworden of zelfs gestorven zijn. Hoewel dit laatste zelfs de meest logische verklaring was voor zijn afwezigheid, glipte deze denkpiste geen moment in zijn gedachte.

In Kenvu’s hoofd lag er maar één ding aan de basis van deze verandering: de geheimzinnige vijfde verdieping. De afwezigheid van de oudere man bewees op onverklaarbare manier voor hem dat de ‘vijfde verdieping’ iets werkelijks was. Plus de afwezigheid van de andere gaf hem de mogelijkheid om niet betrappt te worden als hij bleef staan...

Eindelijk verlof! In de lift zette hij zich strategisch tegen de achterwand in de verste hoek... Niemand zou hem opmerken, niemand zou weten wat hij vandaag ging proberen en daarom oversteeg momenteel zijn ‘zin voor avontuur’ zijn ‘angst om betrappt te worden op ongeoorloofd handelen’.

Zijn persoonlijk ‘oortje’, waar normaal gezien enkel constant rustgevende muziek door klonk, kraakte even en een nasale eentonige stem weerklonk. “Burger Kenvu, we willen er u attent op maken dat gezien uw verlof er geen reden is om op dit uur de tram te nemen. Immers recreatief gebruik van dit vervoermiddel op spitsmomenten zal behoorlijk worden ingehouden op uw maandloon.”

Een tweede krakje volgde, waarna de muziek probeerde terug rust te brengen. Was dit een automatisch bericht of was er werkelijk iemand die al zijn stappen controleerde? Zijn hart bonsde in zijn keel. Zouden ze iemand sturen als ze merkten dat hij niet op het gepaste moment uitstapte? Zweetdruppeltjes trokken een huiverspoor op zijn rug. De lift ging dicht. Zenuwachtig keek hij naar de cijfertjes.

-1, de lift liet een paar mensen instappen. Waarom moesten die zo nodig vandaag...? “Rustig,” probeerde hij zichzelf voor te houden, “administratieve bediendes moeten soms ook elders vergaderen of hebben andere uren dan normale werkmensen en moeten naar huis... toch?”

Pas als hij merkte dat ze de verdieping van de politie gepasseerd waren zonder stil te staan om een of andere team te laten instappen, kon hij terug een beetje normaal ademen.

-4, de deuren gingen breed openen en iedereen ging met snelle stap zijns wegs, behalve Kenvu...

Langzaam sloten de liftdeuren zich. “Hij gaat natuurlijk gewoon terug omhooggaan,” mompelde Kenvu tegen zichzelf, “en iedereen gaat naar beneden omdat iemand ‘van beneden’ blijft staan om terug naar beneden gevoerd te worden.”

Gespannen keek hij naar de oplichtende nummers. Kon het zijn dat de lift aarzelde? Of was het gewoon zijn eigen zenuwachtige verwachting dat het moment uitrekte? Eindelijk begon de lift terug te bewegen, maar Kenvu kon eigenlijk niet uitmaken of de lift nu naar boven ging of naar beneden. Het cijfertje bracht uitsluitend en sprong op...

-5.

“Yes!” siste Kenvu. God, wat kon het deugd doen... “Verdorie,” het korte euforische moment stopte reeds alvorens het wel begonnen was, “en nu?”

Wat als de deuren enkel opengingen met vingerafdruk, irisscan of misschien zelfs DNA-afname? De werkelijkheid sijpelde niet gewoon binnen of werkte niet gewoon op hem als een koude douche, het sloeg eerder tegen zijn gezicht als een grote blok ijs.

Even nog en hij zou het weten: zijn hartslag racete tegen 200 per minuut. Een ander iemand had op dit moment zeker een hartfalen geriskeerd. De lift stopte en...

Met een vrolijke ‘ping’ schoven de deuren open.

Kon het echt zo simpel zijn?

Zoals we echter allemaal weten, is niets echt simpel.

Een klein stemmetje in hem zei: “Misschien is er hier gewoon nog een parking of extra kantoorruimte of een verlaten premetro, gemaakt om een eventuele uitbreiding van het spoornet in de toekomst op te vangen...”

Behoedzaam stapte hij buiten. Hoewel hij totaal niet wist wat hij kon verwachten, was het eerste zicht toch een beetje een teleurstelling: de ruimte die hij betrad, leek haast een replica van de lift zelf. Toegegeven, het gaf een iets ruimer gevoel en de spiegels van de lift waren vervangen door een donker glas dat in twee halve bogen, links en rechts, van de liftdeur gingen naar een andere deur aan de overkant van de kamer.

“Welkom in de wereld van het verleden, het heden en de toekomst.” klonk plots een warme vrouwenstem.

En langzaam werd het glas rondom hem doorzichtig.

“Wauw!”

Voor zijn ogen ontvouwde zich een beeld van een prachtige wereld met een ongerepte natuur. Geluiden van insecten, maar ook van allerhande andere, grotere dieren vulden nu de ruimte. Alle tinten groen, afgewisseld door frisse flitsen van alle mogelijke kleuren bestookten zijn netvlies.

“Wat is dit?”

Zo ver hij kon kijken, en dat was behoorlijk ver daar hij in een soort uitkijktoren bleek te staan, zag hij bossen, waterpartijen, weilanden, waar dieren dartel en speels zich af en toe lieten aanschouwen.

Gevangen door het beeld merkte hij niet dat de liftdeur zich sloot en de deur aan de andere zijde langzaam openging.

“Dit moet wel virtueel zijn,” fluisterde hij, “Op één of andere manier hebben ze mij erbij gelapt.”

Onwillekeurig gleed Kenvu's blik naar de openstaande deur, waar hij kon zien hoe takken van majestueuze bomen kwamen binnen piepen.

“Yep, ik hang eraan.”

Al een goede tien jaar waren virtuele werelden, en zeker van deze omvang, verboden, wegens hun verslavende karakter. Na een betrekkelijk groot aantal dodelijke slachtoffers door uithongering en dehydratie, had ‘De Staat’ deze ultieme beleving verboden en mocht men enkel nog maar spelletjes spelen met een gewoon scherm zoals meer dan honderd jaar daarvoor. Op het creëren van zulks stond zelfs levenslange gevangenisstraf, omdat het beschouwd werd als poging tot moord. Onder de jongeren was trouwens deze aanvulling bij de wet over verslaving gekend als ‘Het Addendum’.

Even staarde Kenvu nog naar de openstaande deur. Maar zijn blik, waar eerst openlijke verwondering in stond te lezen, keerde zich met lichte vrees af. Traag draaide hij zich om, net alsof hij hetgeen hij verwachtte te zien nog even de tijd wou geven om terug te veranderen.

Zo zit echter de wereld niet ineen: de liftdeuren waren potdicht en knopjes om de lift terug op te roepen ontbraken volledig. Nu brak er toch een beetje paniek uit, hij voelde hoe koud zweet begon te parelen op zijn voorhoofd.

Plots een hand op zijn schouder. Kenvu kromp volledig ineen en maakte zich klaar om als een haas weg te rennen. Maar naar waar?

“Rustig, kerel, rustig!”

Het was de oudere man.

“Wow, ik had niet verwacht dat ik al zo snel gezelschap zou krijgen van hierboven. Ik heb er zelf jaren over gedaan voor ik de stap durfde zetten om uit die verdomde liftdeuren te stappen... Pas vorige week was het zover.”

“Ik weet het.” mompelde Kenvu. “Of nee,” zei hij luider, “als jij ook gewoon een bezoeker bent, wie heeft dit dan gemaakt?”

“Wel volgens mij heeft dit er altijd al geweest?”

“Een virtuele wereld? Altijd al?” klonk Kenvu vol ongeloof.

“Maar, m’n beste, hier is niets virtueel aan. Ooit gehoord van Avalon, Ember of zelfs Atlantis? Als mijn vermoeden juist is, gingen ze allemaal over deze plek. Ga anders even zitten.”

Uit de muur schoven twee handige zitstoelen.

“Toen ik de opdracht kreeg om deze stadsregio aan te sluiten op het mobiliteitsnet, begon ik me goed te informeren over deze plaats. Ik ontdekte dat deze abdij enorme fundamenteën had, die veel dieper gingen dan de gewelfde kelders. Ik liet de kelders volledig uitruimen, uitkuisen en verstevigen. Je moet je mijn verbazing voorstellen dat ik bij een architectonische routine-inspectie een dicht gemetste doorgang tegenkwam. Achter dit muurtje bevond zich een trap die diep in. Op dat moment durfde ik de trap naar beneden niet nemen. Maar met geavanceerd diepteonderzoek ontdekte ik waar de trap toe leidde. Ik liet mijn geautomatiseerde graafmachines de liftschacht maken tot deze verdieping en mijn bouwrobots deze ontvangstruimte bouwen. Toch had ik pas vorige week voldoende lef om werkelijk eens te komen kijken. En kijk! Dit is ongetwijfeld de schat waar de legendes van de paters over spreken: Een ongerepte wereld, een waar paradijs diep onder de grond. Waar iedereen met volle teugen kan komen genieten, als je de weg ernaartoe gevonden hebt.”

Kenvu knikte, hij was blij en vroeg zich zelfs geen moment af of hij ooit nog terug naar boven kon.

“Zijn er nog anderen?” vroeg hij.

De oudere man knikte enthousiast: “Dit is niet de enige ingang, denk ik. Ik moet u wel waarschuwen, er zit ook raar volk bij. Eén van hen beweert zelfs dé Arthur te zijn, die van de legendes, die van de ronde tafel. Stel je voor!”

En beiden begonnen te lachen met deze absurditeit...

## **4.4 En...**

De lift opende zijn deuren op -2.

“Weer ene. Dat is na die oude man wel heel erg snel opnieuw. Leg hem maar bij in de zaal met die andere comateuze freaks.”

“Zeg chef, is het waar dat een gedeelte van diegenen die op de speciale zaal liggen, gevonden zijn in de kelders bij de aanbouw van de lift? Dat zij al een paar decennia in coma liggen zonder ouder te worden?”

De chef haalde zijn schouders op. “Wat ik weet door wat ik zie en wat ik echt geloof, zijn twee totaal verschillende dingen. Trouwens we hebben hier beneden nog nergens spinnenwielen gevonden waar ze zich aan konden geprikt hebben...”

## 5 Eendagsvlinder?

“Vertel op, kerel! Verklaar jezelf! Hoe zit jij hier nu? Ik kom zeer moe terug van mijn weekendje en dan dit” Zijn vrouw briede bijna.

*Wel, op vrijdagavond, het weekeinde begon net, je was nog maar net weg, stond ze daar voor mijn deur. De hevige regen had haar duidelijk niet gespaard en haar natte donkerrode haar hing sluiks voor haar gezicht.*

*“Hey.” zei ze met een zachte hese stem.*

*Wanneer je net je rustig in de zetel hebt genesteld, met alles wat je in de eerstvolgende drie uur kunt verlangen op grijpafstand, dan vervloek je de deurbel.*

*“Moet mij weer overkomen. Vrouw weg met de vriendinnen op weekend, jongste kind net een paar dagen, als laatste, voor goed de deur uit. Eindelijk een beetje tijd voor mezelf en lap...”*

*En daar stond ze. Omdat ze mij blijkbaar kende en ze buiten enkel natter werd, zette ik een stap opzij.*

*“Kom binnen, kom binnen. Straks ben je verzopen.”*

*“Dank je.”*

“Dus, een wildvreemde vrouw staat voor je deur en je laat die binnen?”

“Wildvreemd? Helemaal niet, schat, ik had ze gewoon niet onmiddellijk herkend.”

*Alsof ze besepte dat ik in onwetendheid omtrent haar identiteit verkeerde, streek ze haar natte haar uit haar gezicht. En als door hand Gods geslagen, staarde ik haar aan. Onmiddellijk wist ik wie hier voor me stond, hoewel*

***het zeker veertig jaar geleden was. Niet meer dan kinderen waren we toen nog in de lagere school.***

***“Sorry, ik druip hier alles nat.”***

***“Nee, nee, mijn fout.”***

“En toen heb je haar naar de badkamer gebracht om haar de kans te geven zich af te drogen.”

“Ja, hoe kon ik anders?”

“Je had haar gewoon een handdoek kunnen geven. Maar dan ben je ook nog droge kledij gaan halen uit mijn kast?”

“Ja, maar toen ik terugkwam, was ze aan het douchen.”

“En dat ontdekte je natuurlijk toen je de badkamer binnenstormde.”

“Nee, helemaal niet. Ik heb gewoon aan de badkamerdeur gewacht tot ik geen stromend water meer hoorde. En toen zei ik tegen haar dat ik wat droge kledij bij had.”

“Van mij!”

“Van jou. Had je het niet vreemder gevonden wanneer ik iets van mij had gegeven?”

“Hmm.”

***De deur ging op een kier en een slanke arm en sierlijke hand nam dankbaar de lingerie, t-shirt, trui, broek, riem en kousen aan.***

***“Wauw, je hebt echt aan alles gedacht.”***

***“Tsja.” Wat zeg je daar anders op?***

***Toen vroeg ze: “Welke kleur van tandenborstel heb jij?”***